

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 22 Pr-1184/2017-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Melaniji Centner, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja T. J. iz Z., ..., OIB..., zastupan po punomoćnicima T. J., A. P., S. B., K. K., N. R. i J. H., diplomiranim pravnicima, zaposlenicima Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja iz Zagreba, Ulica Florijana Andrašeca 18A, protiv tuženika Sveučilište u Zagrebu iz Zagreba, Trg Republike Hrvatske 14, OIB: 36612267447, zastupanog po punomoćniku Denisu Bajs, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Mihočević & Bajs d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 29. ožujka 2019. g. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, dana 29. ožujka 2019. g.,

presudio je

I/ Odbijasetužbenizahtjevkojiglasi:

"Nalaže se tuženiku SVEUČILIŠTE U ZAGREBU iz Zagreba, Trg maršala Tita 14, OIB: 36612267447 da plati tužitelju T. J. iz Z., ..., OIB..., iznos od 3.184,58 kn bruto zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 16. svibnja 2017. godine pa do isplate, po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, sve u roku petnaest dana, pod prijetnjom ovrhe."

II/ Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 4.375,00 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je zaposlen kod tuženika i da predmetnom tužbom zahtijeva isplatu razlike u plaći za mjesec travanj 2017., koja je obračunata na njegovu štetu protivno odredbi čl. 216 Zakona o radu (NN 93/14 – u daljnjem tekstu: ZR), kojom je propisano da poslodavac radniku koji je sudjelovao u štrajku može umanjiti plaću razmjerno vremenu sudjelovanja u štrajku. Tužitelj navodi da je on zaposlen kod tuženika u Podružnici Hrvatski

studiji na Odsjeku za filozofiju i Odjelu za komunikologiju, na znanstveno-nastavnom radnom mjestu docent. Dalje navodi da su sukladno čl. 103 Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (u daljnjem tekstu: ZZDVO) nastavnici i suradnici dužni uredno izvršavati nastavne i druge obveze sukladno općim aktima visokog učilišta i ispunjavati obveze u odnosu na znanstveni, umjetnički i stručni rad koji obavljaju na visokom učilištu. Tužitelj se poziva na odredbu čl. 21 Pravilnika o radu podružnice tuženika prema kojoj se u tužiteljevo radno vrijeme ubraja vrijeme održavanja ispita, mentorstva, ocjenjivanje seminarskih radova, ocjenjivanje i obrana diplomskih radova studenata, vrijeme stručnog i znanstvenog osposobljavanja i usavršavanja za potrebe nastavnog i znanstvenog rada te sudjelovanje u radu tijela tuženika i podružnice tuženika te povjerenstva koje imenuju tuženik, odnosno podružnica. Tužitelj navodi da njegovo radno mjesto kao znanstveno-nastavno radno mjesto obuhvaća u prvom redu nastavni rad, koji uključuje preddiplomsku, diplomsku i postdiplomsku nastavu (predavanja, vježbe, seminare, konzultacije i dr.), ali i znanstvenoistraživački rad, koji uključuje znanstveno usavršavanje te rad na pripremi znanstvenih projekata i publiciranje radova. Tužitelj navodi da on svoj prije opisani nastavni rad izvodi u skladu s prethodnim rasporedom nastave, koji za svaki pojedini semestar pojedine akademske godine unaprijed utvrđuje poslodavac, dok sve druge poslove koji ulaze u njegov znanstvenoistraživački rad, odnosno stručne i druge poslove, on obavlja u preostalom radnom vremenu.

Tužitelj navodi da je on u razdoblju od 03.04. do 07.04.2017.g. sudjelovao u štrajku na podružnici tuženika Sveučilište u Zagrebu Hrvatski studiji, organiziranom od strane Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja, čiji je on član. Navodi da je u tom štrajku on sudjelovao na način koji je bio u svemu sukladan Najavi štrajka od strane spomenutog Nezavisnog sindikata od dana 24.03.2017.g., u kojoj je navedeno sljedeće: "U vrijeme štrajka zaposlenici u štrajku obustavit će izvršavanje cjelokupnog rada i svih radnih obveza vezanih za izvođenje nastave i rad sa studentima. To znači da zaposlenici neće držati predavanja, vježbe, seminare, konzultacije kao ni bilo koje druge oblike nastave. Međutim, zaposlenici u štrajku će u redovno radno vrijeme obavljati poslove i izvršavati sve svoje obveze iz radnog odnosa vezane za znanstveni rad." Tužitelj navodi da je on sukladno citiranoj Najavi za vrijeme sudjelovanja u štrajku obustavio izvršenje samo onog rada i radnih obveza koji su vezani za izvođenje nastave i rad sa studentima, dok je istovremeno, u preostalom radnom vremenu, kao i u onom dijelu radnog vremena u kojem je bio dužan izvršavati obveze vezane za nastavu i rad sa studentima, uredno obavljao sve poslove te izvršavao sve svoje obveze iz radnog odnosa vezane za znanstveni rad. Tužitelj navodi da je u razdoblju od 03.04. do 07.04.2017.g. sukladno Tjednom planu nastave za ljetni semestar akademske godine 2016./2017. bio u obvezi održati jedan sat predavanja i jedan sat seminara iz predmeta Društveno ponašanje i komunikacija, jedan sat predavanja i dva sata vježbi iz predmeta Akademska pismenost te jedan sat predavanja i jedan sat seminara iz predmeta Explaining Social Behavior, pa navodi da radi sudjelovanja u štrajku u navedenom razdoblju nije odradio ukupno 7 radnih sati. Međutim, navodi da je on izvršavao svoje obveze iz radnog odnosa koje se odnose na znanstveni i stručni rad za preostalo tjedno radno vrijeme u trajanju od 33 radna sata. Tužitelj navodi da je njemu tuženik umanjio plaću za travanj 2017.g. za bruto iznos od 3.860,08 kn, i to sukladno evidenciji o radnom vremenu tuženika za travanj 2017.g., iz koje proizlazi da je tužitelj u razdoblju od 03.04. do 07.04.2017.g. u štrajku proveo ukupno tjedno radno vrijeme, odnosno 40 sati. Međutim, tužitelj smatra da je tuženikova evidencija o radnom vremenu tužitelja za mjesec travanj 2017.g. vođena protivno Pravilniku o sadržaju i načinu vođenja evidencije o radnicima (NN 97/15 – u daljnjem tekstu: Pravilnik), a kojim je propisano da su na sveučilištima podaci o radnom vremenu za znanstvenike, nastavnike i suradnike prilagođeni naravi njihovog rada, na način da se posebno evidentiraju samo normirani oblici rada koji su na visokim učilištima vezani uz nastavni rad, a ne i znanstveni. Stoga tužitelj smatra da tuženikova spomenuta evidencija sadrži netočne podatke o vremenu sudjelovanja tužitelja u štrajku. Tužitelj navodi da znanstveni rad nastavnika pri

tuženiku nije normiran, odnosno navodi da tuženik nema odluku o rasporedu radnog vremena po kojoj bi tužitelj bio dužan raditi 8 radnih sati dnevno. Navodi da tužitelj svoj znanstveni i stručni rad zbog naravi istog ne izvršava niti može izvršavati u radnom vremenu od 8 sati dnevno, već ga izvršava i izvan tog vremena, s nejednakim rasporedom radnih sati po danima, ovisno o nastavnim obvezama. Tužitelj smatra da u slučaju da je tuženik vodio evidenciju o njegovom radnom vremenu sukladno Pravilniku za mjesec travanj 2017.g., da bi ispravno utvrdio podatke o broju radnih sati koje je tužitelj proveo u štrajku, jer bi se tada ta evidencija i odnosila na normirane oblike rada, odnosno na nastavni rad tužitelja te bi tužitelju temeljem tako utvrđenog podatka, sukladno čl. 216 ZR-a, razmjerno umanjio plaću. Tužitelj navodi da s obzirom da vrijednost njegovog bruto sata u mjesecu travnju iznosi 96,50 kn, da je tuženik njemu temeljem odredbe čl. 216 ZR-a za mjesec travanj 2017.g. mogao umanjiti plaću samo za iznos koji odgovara broju od 7 sati rada provedenih u štrajku, odnosno za iznos od 675,50 kn bruto. Navodi da je njemu tuženik nezakonito umanjio plaću za mjesec travanj 2017.g. za iznos od 3.860,08 kn bruto, tj. za iznos koji odgovara broju od 40 sati rada, pa tužitelj smatra da je tuženik u obvezi njemu isplatiti preostali dio plaće za mjesec travanj 2017.g. u iznosu od 3.184,58 kn bruto, koji odgovara broju od 33 sata rada koje je tužitelj nesporno odradio u razdoblju od 03.04. do 07.04.2017.g.

Tužitelj u konačno uređenom tužbenom zahtjevu kao u tužbi predlaže da sud naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 3.184,58 kn bruto sa zateznom kamatom tekućom od 16.05.2017.g. pa do isplate.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti te navode tužbe smatra netočnima i neosnovanima. Navodi da je u prvom redu nesporno kako je tužitelj kao sindikalni povjerenik Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja organizirao i stupio u štrajk dana 03.04.2017.g. koji je trajao 5 radnih dana, obzirom je tužitelj prekinuo štrajk dana 07.04.2017.g. Dalje navodi da je nesporno kako je tužitelj kao član prije navedenog Sindikata u navedenom razdoblju organizirao i sudjelovao u štrajku koji je pravomoćnom sudskom presudom utvrđen nezakonitim, pri čemu se poziva na presudu Županijskog suda u Zagrebu posl. br. P-14/17 od 10.04.2017.g. i presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Gž-8/17 od 27.04.2017.g. Navodi da je sporno kako tužitelj nakon priznanja da je sudjelovao u nezakonitom štrajku u razdoblju od 03.04. do 07.04.2017.g. podnosi tužbu i navodi da mu tuženik nije mogao umanjiti plaću i dodatke na plaću, jer da tužitelj u navedenom razdoblju u kojem je štrajkao, nije štrajkao cijelo vrijeme. Tuženik navodi da su netočni, neosnovani i potpuno pravno promašeni tužiteljevi navodi iz tužbe da je on u prije navedenom razdoblju štrajkao samo 7 sati vezanih uz predavanja i konzultacije, a da je ustvari svo preostalo radno vrijeme od 33 sata radio znanstveni i stručni rad.

Tuženik u prvom redu ističe da tužitelj pogrešno smatra da u tijeku radnog vremena može istodobno biti u štrajku i ne raditi, odnosno ne biti u štrajku i raditi. Tuženik smatra da ako je tužitelj priznao da je u navedenom razdoblju od 03.04. do 07.04.2017.g. bio u štrajku, da onda tužitelj u tome razdoblju nije radio, pa mu tada temeljna prava i obveze iz radnog odnosa miruju, a vezano za obvezu radnika da radi i obvezu poslodavca da mu za obavljene rad isplati plaću. Tuženik se pri tome poziva na odredbu čl. 21 st. 1 svog Pravilnika o radu, koja definira radno vrijeme kao "vremensko razdoblje u kojem je radnik obavezan obavljati poslove, odnosno u kojem je spreman (raspoloživ) obavljati poslove prema uputama Voditelja ili druge ovlaštene osobe HS-a, na mjestu gdje se njegovi poslovi obavljaju ili drugom mjestu koje odredi Voditelj". Tuženik dalje navodi da je jedno od bitna obilježja radnog odnosa (uz dobrovoljnost, naplatnost i obvezu osobnog obavljanja rada) i podređenost radnika u obavljanju rada naložima i naputcima poslodavca. Stoga u razdoblju u kojem je tužitelj bio u štrajku, tužitelj nije obavljao

niti je mogao obavljati poslove koji bi bili dio njegovog preostalog radnog vremena, jer je stupanjem u štrajk tužitelj obustavio rad i posluh poslodavčevim nalogima i naputcima.

Nadalje, tuženik se poziva na odredbu čl. 8 st. 6 Pravilnika o sadržaju i načinu vođenja evidencije o radnicima (NN 32/15), kojim je propisano da su na sveučilištima, veleučilištima i znanstvenim institutima, za zaposlene nastavnike, suradnike, znanstvenike i umjetnike te u ustanovama predškolskog obrazovanja za zaposlene odgajatelje djece, odnosno zaposlene koji sudjeluju u neposrednom odgojno obrazovnom radu, podaci o radnom vremenu prilagođeni naravi njihovog rada na način da se posebno evidentiraju samo normirani oblici rada. Pri tome tuženik smatra da je u konkretnom slučaju normirani oblik rada određen čl. 5 Ugovora o radu od 31.01.2010.g. sklopljenog između tužitelja i tuženika, a kojim je ugovoreno da će radnik raditi u punom radnom vremenu u trajanju od 40 sati tjedno. Tuženik dalje navodi da se tužiteljevo radno vrijeme sastoji od nastavne i znanstvene sastavnice, ali da je ono kao takvo neodvojiva cjelina. Pri tome se poziva na čl. 2 st. 3 redak 3. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (NN 123/03, 198/03, 105/04, 174/04, 2/07, 46/07, 45/09, 63/11, 94/13, 139/13, 101/14 i 60/15 – u daljnjem tekstu: ZZDVO), kojim je propisano da se visoko obrazovanje temelji i na nedjeljivosti sveučilišnog nastavnog rada i znanstvenog istraživanja. Zbog navedenog tuženik smatra da tužitelj pogrešno smatra da on kao radnik tuženika, može u jednom radnom danu prema svojoj slobodnoj volji, štrajkati primjerice jedan sat ili 15 minuta, a onda sljedećih jedan sat ili 15 minuta malo raditi, pa onda opet prema svojoj slobodnoj volji malo štrajkati, pa opet malo raditi, a sve zavisno od toga tko ga i kada pita. Naime, ako je za medije i studente, onda se štrajka hrabro i cijelo vrijeme, a ako je pitanje njegove plaće, onda se štrajkalo tek nekoliko sati i ostalo vrijeme se vrijedno i uredno radilo. Tuženik smatra da doista nije jasno kako se to tužitelj u "čitavom preostalom radnom vremenu bavio znanstvenim radom", kada je tužitelj kao sindikalni povjerenik bio glavni organizator nezakonitog štrajka, koji je svakodnevno organizirao novinarske konferencije, davao izjave medijima, održavao sastanke sa štrajkašima i dr.

Nadalje, tuženik ističe da Sindikat u Najavi štrajka od 24.03.2017.g. nije napisao "zaposlenici u štrajku će u redovno radno vrijeme obavljati poslove i izvršavati sve svoje obveze iz radnog odnosa vezane uz znanstveni rad", kako se to netočno navodi u tužbi. Tuženik ukazuje da je suprotno navedenom, u Najavi štrajka Sindikat napisao "zaposlenici u štrajku mogu obavljati poslove" i da stoga ne postoji navod "da će" radnici obavljati poslove, kao i da će obavljati poslove "u radno vrijeme". Tuženik ističe odlučnu činjenicu kako tužitelj prije ili za vrijeme štrajka nije obavijestio poslodavca da će u radno vrijeme obavljati bilo kakve poslove iz radnog odnosa, odnosno da bi u tom smislu postojala bilo kakva ograničenja u njegovom štrajkanju, a posebice da bi tužitelj ustvari čitavo vrijeme radio i samo nekoliko sati štrajkao, a kao što to tvrdi u tužbi. Tuženik se pri tome posebice poziva na svoj e-mail od 04.04.2017.g. koji je uputio tužitelju s pozivom da se "pismenim putem povratno na e-mail očituje ako izvršava obveze definirane ugovorom o radu i ako nije u štrajku". Obzirom da tužitelj nije izvršavao nikakve obveze iz ugovora o radu, pa niti znanstveni rad te je bio u štrajku, tužitelj se na navedeni e-mail nije očitovao, za razliku od njegovih kolega koji nisu štrajkali i koji su se o tome očitovali. Tuženik ukazuje na to da je tužitelj sam priznao kako je u štrajku i kako ne izvršava obveze iz ugovora o radu i da bi sud to trebao cijeniti u smislu odredbe čl. 221 st. 2 ZPP-a. Tuženik ističe i da niti sam organizator štrajka i zastupnik tužitelja u ovom postupku, tj. Sindikat, prije ili za vrijeme štrajka nije obavijestio poslodavca ili javnost da bi bilo koji od 17 radnika tuženika i članova Sindikata koji su štrajkali, obavljali bilo kakav posao vezan uz radni odnos za vrijeme štrajka, a posebice da bi svi oni ustvari cijelo vrijeme radili, a štrajkali samo par sati. Tuženik ističe da su sasvim suprotno, u svakodnevnim istupima tijekom štrajka isticali kako se radi o potpunom štrajku do ispunjenja njihovih zahtjeva. Iz navedenog tuženik zaključuje da su tužbe svih 17 radnika tuženika koji su u prije navedenom razdoblju nezakonito štrajkali, a koji sada svi tvrde da su ustvari radili većinu radnog vremena "znanstveni i stručni rad", zapravo

neosnovani zahtjevi usmjereni na stjecanje nepripadne koristi. U dokaz da bi tužiteljev zahtjev bio neosnovan, tuženik se poziva na dopis Inspektorata rada od 04.05.2017.g. koji je sačinjen nakon inspekcijskog nadzora od 03.05.2017.g., kojim je utvrđeno da nisu utvrđene povrede propisa iz radnih odnosa, odnosno da je tuženik postupio sukladno čl. 216 ZR-a kada je umanjio primanja radnicima koji su sudjelovali u štrajku razmjerno vremenu sudjelovanja u štrajku. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti te potražuje naknadu parničnog troška.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u tjedni plan nastave za tužitelja za ljetni semestar akademske godine 2016./2017. (list 4), obračune isplaćene plaće za tužitelja za ožujak i travanj 2017.g. (list 5-6), Najavu štrajka od 24.03.2017.g. (list 7), obavijest o privremenom prekidu štrajka od 10.04.2017.g. (list 16), presudu i rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl. br. P-14/17-11 od 10.04.2017.g. (list 17-28), presudu i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Gž 8/17-2 od 27.04.2017.g. (list 26-29), izvadak iz tuženikovog Pravilnika o radu (list 30), Ugovor o radu sklopljen između tužitelja i tuženika od 31.01.2010.g. (list 31-32), transkripte gostovanja tužitelja u medijima (list 33-42, 96-105, 107-108), e-mail od 04.04.2017.g. (list 43), Odluku tuženika od 26.04.2017.g. o razmjernom umanjenju plaća za razdoblje sudjelovanja u štrajku (list 44), obavijest tuženika sindikalnom povjereniku – ovdje tužitelju od 04.04.2017.g. (list 45), dopis Ministarstva rada i mirovinskog sustava, Inspektorata rada, Područni ured Zagreb, Služba za nadzor radnih odnosa od 04.04.2017.g. (list 46-47), Program međunarodne znanstvene konferencije "Zagreb Applied Ethics Conference 2017.: The Ethics of Robotics and Artificial Intelligence" (list 51-52), podatke o projektu Hrvatske zaklade za znanost (list 53), internetske stranice Podružnice tuženika (list 54-55), Odluke Općinskog radnog suda u Zagrebu (list 68-71, list 78-82, list 130-142), evidenciju o radnom vremenu za tužitelja za travanj 2017.g. (list 76-77), zapisnike s glavnih rasprava održanih kod Općinskog radnog suda u Zagrebu (list 86-90), crno bijelu fotografiju (list 106), izvadak iz Kolektivnog ugovora za znanost i visoko obrazovanje (list 119) i prvi list presude Općinskog radnog suda u Zagrebu u predmetu broj Pr-8589/14 (list 120). U postupku je izveden dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke te zakonskog zastupnika Maria Grčevića.

Cijeneći rezultate dokaznog postupka prema odredbi čl. 8 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13 – u daljnjem tekstu: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan.

Među strankama nije sporna aktivna i pasivna legitimacija, odnosno nije sporno da je tužitelj zaposlen kod tuženika u Podružnici Hrvatski studiji na Odjelu za filozofiju i Odjelu za komunikologiju na znanstveno-nastavnom radnom mjestu docent. Nadalje, nije niti sporno da je tužitelj kao sindikalni povjerenik Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja organizirao štrajk i stupio u isti dana 03.04.2017.g., koji štrajk je trajao 5 radnih dana zaključno s 07.04.2017.g. Isto tako, nije niti sporno da je spomenuti štrajk pravomoćnom sudskom presudom Županijskog suda u Zagrebu posl. br. P-14/17-11 od 10.04.2017.g. utvrđen nezakonitim. Nije niti sporno da je tuženik tužitelju za mjesec travanj 2017.g. isplatio plaću umanjenu za iznos od bruto 3.860,08 kn, koji odgovara broju od 40 sati rada.

Među strankama je sporan pravni osnov i visina tužbenog zahtjeva, odnosno da li je tuženik sukladno odredbi čl. 216 ZR-a tužitelju zakonito i pravilno umanjio plaću razmjerno vremenu provedenom u štrajku.

Predmet ovoga spora je novčano potraživanje tužitelja, odnosno razlika plaće za mjesec travanj 2017.g., pri čemu tužitelj smatra da tuženikova evidencija o radnom vremenu za tužitelja

za travanj 2017.g. sadrži netočne podatke o vremenu sudjelovanja tužitelja u štrajku. Pri tome tužitelj ističe da on u razdoblju 03.04.2017.g. do 07.04.2017.g. nije štrajkao cijelo vrijeme, odnosno navodi da je odradio 33 sata vezano za znanstveni rad i da nije radio 7 sati vezano za rad sa studentima, tj. u nastavnom radu.

Iskazom tužitelja sud je utvrdio da ostaje kod činjeničnih navoda iz tužbe i iz podneska od 04.09.2017.g. u kojem je obrazložen njegov angažman u znanstvenom radu u tjednu od 03.04. do 07.04.2017.g. Na upit iz kojeg razloga u tužbi nisu iznijeti navodi da je u prije navedenom tjednu bio angažiran na znanstvenim projektima, odgovara da nema odgovor na to pitanje. Na upit je li poslodavca za vrijeme štrajka obavijestio da radi na projektima koji su pobrojani u podnesku od 04.09.2017.g., odgovara da se radilo samo o jednom znanstveno-istraživačkom projektu i da poslodavca o tome nije obavijestio, niti je to bilo potrebno. Na upit je li zaprimio mail poslodavca od 04.04.2017.g. u kojem je zajedno s više osoba pozvan da se do 14:00 sati dana 04.04.2017.g. pisanim putem povratno na taj mail očituje da li izvršava obveze definirane ugovorom o radu i ako nije u štrajku, odgovara da je on taj mail zaprimio i da poslodavcu nije upućivao povratni mail. Na upit je li smatrao potrebnim pisanim putem ipak obavijestiti poslodavca da će u tom tjednu u kojem je bio štrajk raditi na znanstvenom projektu, odgovara da je to navedeno u Najavi štrajka u dijelu da osobe u štrajku mogu obavljati znanstveni rad. Dalje navodi da se njegovo radno mjesto nalazi na Hrvatskim studijima u glavnoj zgradi na adresi Borongajska cesta 83 d te dalje navodi da njemu niti tada, a niti sada nije bila propisana sama fizička prisutnost u odnosu na radno vrijeme. Na upit gdje je fizički obavljao znanstveni rad na koji se poziva u podnesku od 04.09.2017.g., odgovara da je to bilo na prije navedenoj adresi njegovog radnog mjesta te na kućnoj adresi i na Institutu za filozofiju. Na upit koliko je trajao njegov angažman u štrajku, odgovara da je to bilo prosječno dva sata dnevno. Dalje navodi da osobe imenovane u podnesku od 04.09.2017.g. imaju neposrednih saznanja o njegovom angažmanu u znanstvenom projektu, jer su bile fizički prisutne. Vezano za spomenuti jedan znanstveni projekt, koji je obrazložen u podnesku od 04.09.2017.g., navodi da se isti zove "Sloboda volje, determinizam i moralna sreća" te da se osim toga njegov nenastavni rad odnosio i na administrativne obveze na Odsjeku za filozofiju i pripremu za konferenciju koja se naziva akronimom ZAJEC. Na upit je li njegov nenastavni angažman bio nužan baš u tome tjednu u kojem je bio organiziran štrajk, odgovara da je bio nužan jedino dio koji se ticao njegovog administrativnog angažmana na Odsjeku za filozofiju. Vezano za vremensko preciziranje svog nenastavnog angažmana u odnosu na ono što je opisao u tjednu štrajka, tužitelj navodi da je to trajalo prosječno 4-5 sati dnevno. Navodi da on razumije što je poslodavac njemu odbio od plaće 7 sati rada sa studentima, odnosno nastavnog rada, obzirom na zakonski status štrajka, ali navodi da je sva ta neodržana nastava naknadno odrađena, i to sukcesivno tijekom travnja i svibnja. Vezano za znanstveni rad, na upit da li se pripremao za znanstveno izlaganje na spomenutoj međunarodnoj konferenciji, odgovara da se pripremao u prosjeku oko sat vremena dnevno. Na upit da li se rad u organizaciji međunarodne konferencije smatra znanstvenim radom, odgovara da je to stručni rad koji se smatra dijelom općih radnih obveza i da je on u tom razdoblju bio i koordinator poslijediplomskog studija i da je vezano za to obavljao administrativne poslove i da ti poslovi predstavljaju njegovu radnu obvezu. Tužitelj potvrđuje da zaposlenici zaposleni na znanstveno-nastavnim djelatnostima kod tuženika imaju samostalnost u određivanju rasporeda radnog vremena i mjesta rada gdje će obavljati svoj znanstveno stručni rad. Tužitelj potvrđuje da je on upoznat s Pravilnikom o sadržaju i načinu vođenja evidencije o radnicima na Sveučilištu, odnosno potvrđuje da se sukladno tome Pravilniku podaci o radnom vremenu zaposlenika na znanstveno nastavnim radnim mjestima vode na način da se evidentiraju samo normirani oblici rada, odnosno samo nastavni rad. Na daljnji upit odgovara da mu nije poznat sadržaj njegove radne evidencije za travanj 2017.g., a kada mu je predočena ta evidencija, na poseban upit odgovara da ista ne odgovara njegovom faktičnom radu u travnju 2017.g. Na upit je li on bio

Član štrajkaškog odbora, odgovara da je on bio predsjednik istog te potvrđuje da je za vrijeme trajanja štrajka sudjelovao u medijima i TV emisijama i da je davao intervjue za to vrijeme. Na upit je li gdje u medijima rekao da je štrajk djelomičan i da oni većinu vremena rade, odgovara da je on u gotovo svim medijima rekao da štrajkaju nastavno. Na upit kako tumači da iz nekih 15 izvadaka iz medijskih transkripata njegovih izjava nigdje ne stoji da bi oni radili bilo što, odgovara da to nije točno i da mediji nisu prenijeli sve što je on rekao. Navodi da je štrajk izvan nastave nevidljiv i da nema nikakve svrhe i da se time ne bi postigla nikakva vrsta pritiska na poslodavca. Na upit iz kojeg razloga je i poslodavcu i medijima prešutio da bi ljudi u štrajku radili bilo što, odgovara da on nije ništa prešutio, a na upit gdje je to onda izjavio da je radio, odgovara da je na to odgovorio. Na upit je li mu poznato da u KU piše da je održana nastava jedini i isključivi temelj za obračun i isplatu plaće, odgovara da mu je to poznato, ali da je to problem na svim visokim učilištima, jer je poznato da osobe u znanstveno-nastavnim zvanjima imaju obvezu raditi i znanstveno, što proizlazi iz naziva samog zvanja. Na upit temeljem čega u ovom postupku traži isplatu plaće, ako je održana nastava jedini i isključivi temelj za obračun i isplatu plaća, odgovara da se plaća faktično obračunava i za znanstveni rad, i to ne samo kod tuženika, već svugdje i da je to navedeno i u ugovorima o radu, time da na daljnji upit može li pojasniti navod "faktično", odgovara da to nema potrebu dalje pojašnjavati. Na upit može li u svom ugovoru o radu pokazati gdje se navodi da se plaća isplaćuje i za znanstveni rad, odgovara da je to vezano za njegovo radno mjesto docenta koje je znanstveno-nastavno zvanje. Navodi da bi u protivnom to značilo da je napredovanje u znanstveno-nastavnom radu uvjetovano neplaćenim radom, a što tužitelj smatra besmislenim. Na upit smatra li da bi poslodavac njemu trebao platiti znanstveni rad od primjerice 20 sati tijekom vikenda, jer to ulazi u znanstveno-nastavni rad kako ga je opisao, tužitelj navodi da mu to poslodavac ne bi trebao platiti. Na upit od kada do kada traje znanstveni projekt na koji se pozvao, odgovara da u njegovom slučaju traje od 2015.g. do sredine 2018.g. i da je bitno da je svakako trajao tijekom štrajka. Na upit je li poslodavcu prijavio rad na tome projektu, odgovara da se ne sjeća te na daljnji upit odgovara da nije dobio nikakvu naknadu za rad na tom projektu. Na upit je li tuženik organizirao međunarodnu konferenciju, odgovara da je to bila tradicionalna konferencija koju tuženik tada nije organizirao i misli da on tuženiku nije prijavio sudjelovanje na toj konferenciji, jer se ista odvijala u Zagrebu i to niti nije trebalo činiti, dok bi u slučaju odvijanja te konferencije u inozemstvu, on bio dužan prijaviti svoje sudjelovanje. Na upit što je točno radio 04.04.2017.g. i u kojem vremenu, odgovara da je to bio utorak i da se ne sjeća i ne zna u kojim je točno razdobljima radio ono što je naveo da je u tom tjednu radio i da je već ranije odgovorio na pitanje koliko je to dugo obavljao, a da je na Televiziju Z1 išao u večernjim satima. Na daljnji upit što je i koliko radio i u kojim razdobljima dana 03.04.2017.g., odgovara da o tome nema čvrstu evidenciju, ali da ostaje kod ranijeg navoda o svom prosječnom dnevnom angažmanu u tom tjednu štrajka. Na upit da li je KU na koji se pozvao tuženik bio na snazi 2017.g., odnosno u razdoblju održavanja štrajka, odgovara da misli da nije bio na pravnoj snazi, odnosno misli da je to jedini dokument u kojem stoji da je nastava jedini temelj za obračun plaće. Na upit je li u vrijeme održavanja štrajka bio na pravnoj snazi bilo koji pravni izvor koji bi propisivao da je isključivo nastava temelj za obračun plaće, odgovara da misli da nije.

Iz iskaza zakonskog zastupnika tuženika Maria Grčevića sud je utvrdio da je ovim štrajkom nanesena velika šteta Hrvatskim studijima i njemu kao čelnoj osobi te institucije te dalje navodi da u vrijeme najave i održavanja ovog štrajka njemu kao predstavniku tuženika, ali niti u medijskom prostoru, ni na koji način nije bilo rečeno da bi štrajk bio samo djelomičan. Navodi da tuženik u tijeku štrajka nije imao nikakvih saznanja o sudjelovanju tužitelja u znanstvenim projektima, a vezano za mail od 04.04.2017.g., navodi da se od svih osoba kojima je bio upućen očitovala samo jedna osoba, a to nije bio tužitelj i da ta osoba nije specificirala da bi možda bila djelomično u štrajku. Na upit kada je tuženik prvi puta saznao da tužitelj tvrdi da

je nešto radio, odgovara da je to bilo tek kada su zaprimili ovu tužbu, pri čemu se vezano za taj štrajk vodi desetak postupaka za isplatu razlike plaće. Na upit na koji način se obračunava i isplaćuje plaća i je li vezana isključivo za održanu nastavu, odgovara da se plaća obračunava prema održanoj normi satnici nastavnika u radu sa studentima te da iako KU nije na snazi, da se na taj način i dalje obračunava plaća u čitavom visokom obrazovanju. Na upit da li nastavnici obavještavaju poslodavca, tj. tuženika kakvim su se znanstvenim angažmanom bavili na mjesečnoj bazi, odgovara da tuženika ne obavještavaju o tome, ali da bi to bili dužni učiniti kada bi se plaća obračunavala i za sudjelovanje u znanstvenom radu. Dalje potvrđuje da je tuženik pozvao Inspekciju rada nakon što se Sindikat nije htio očitovati o radnicima koji su u štrajku te navodi da je ta Inspekcija utvrdila da je poslodavac, ovdje tuženik, zakonito umanjio plaću sudionicima štrajka. Na upit za koje radno mjesto tužitelj ima sklopljen ugovor o radu, odgovara da je tužitelj docent te potvrđuje da je tužitelj u obvezi obavljati znanstveno-istraživački i administrativni rad u podružnicama tuženika. Na daljnji upit odgovara da bez uvida u dokumentaciju ne može odgovoriti na koji način je ugovorena plaća ugovorom o radu. Na upit je li u vrijeme štrajka bio na snazi iti jedan pravni izvor koji bi propisivao da je nastava isključivi temelj za obračun plaće tužitelja, odgovara da mu nije poznat neki takav akt. Na upit temeljem čega poslodavac nastavlja primjenjivati odredbe KU-a koji već godinama nije na pravnoj snazi, odgovara da je to nastavak uhodane prakse, jer nisu donijeti drugi normativni akti. Na upit je li ta praksa obvezujuća i za tužitelja i za tuženika, odgovara da značenje same riječi praksa govori da nije obvezujuća. Na upit kako je on točno utvrdio da tužitelj za vrijeme štrajka nije obavljao svoj znanstveni rad, odnosno da se nije znanstveno usavršavao, odgovara da to nije bilo potrebno utvrđivati i da je poslodavac evidentirao obustavu rada. Na upit je li poslodavac možda utvrđivao da tužitelj tijekom štrajka obavlja administrativne poslove koji ga obvezuju, odgovara da nije, jer tužitelj nije dao podatak o radnicima koji su u štrajku i nije odgovorio na njegov mail je li u štrajku ili nije. Na upit zbog čega je onda u evidenciji radnog vremena tužitelja za travanj 2017.g. prikazano da je tužitelj u tjednu štrajka u štrajku proveo svih 8 sati i svih 5 radnih dana u tjednu, ako je tužitelj imao obvezu nastave samo 7 sati u tome tjednu, odgovara da je poslodavac provjerio je li tužitelj u štrajku i da se ispostavilo da je u štrajku, a da ga je tužitelj obavijestio da je radio, onda bi on drugačije reagirao. Nakon predočavanja evidencije rada tužitelja za travanj 2017.g., navodi da je on potpisnik iste i da prethodnu pripremu evidencije vrši šefica računovodstva, a na upit da li ta evidencija odgovara faktičnom radu tužitelja, odgovara da vezano za tu evidenciju nema što dodati. Na upit da li zaposlenici tuženika na znanstveno-nastavnim radnim mjestima imaju samostalnost u određivanju radnog vremena i mjesta rada, odgovara potvrdno, odnosno da poslodavac izravno ne obvezuje nekog zaposlenika obaviti neki posao. Na upit je li obveza tužitelja da u dane kada nema obvezu nastave, bude fizički prisutan u prostorijama svoga radnog mjesta od 8:00 do 16:00 sati, odgovara da tužitelj takvu obvezu nema.

Sud je poklonio vjeru iskazu zakonskog zastupnika tuženika u cijelosti, jer se ovome sudu ukazuje kao istinit, logičan i životno uvjerljiv te u skladu sa spisom priležecom dokumentacijom. U odnosu na iskaz tužitelja, sud je prihvatio isti u svim dijelovima koji se odnose na činjenice koje među strankama nisu bile sporne, odnosno u svim dijelovima u kojima nije u suprotnosti s iskazom zakonskog zastupnika tuženika i sadržajem spisom priležeće dokumentacije.

U odnosu na odredbe relevantnog materijalnog prava, sud u prvom redu navodi da su temeljne obveze i prava iz radnog odnosa uređene odredbom čl. 7 st. 1 ZR-a, pri čemu je poslodavac obvezan u radnom odnosu radniku dati posao te mu za obavljani rad isplatiti plaću, a radnik je obvezan prema uputama koje poslodavac daje u skladu s naravi i vrstom rada, osobno obavljati preuzeti posao.

Sud dalje navodi da je odredbama čl. 5. ZR-a uređeno pitanje evidencije o radnicima zaposlenima kod poslodavca te je u st. 1. određeno da je poslodavac dužan voditi evidenciju o radnicima koji su kod njega zaposleni, da ista evidencija iz st. 1 tog čl. mora sadržavati podatke o radnicima i o radnom vremenu (st. 2), da je poslodavac dužan inspektoru rada na njegov zahtjev dostaviti podatke iz st. 2 tog čl. (st. 3), dok prema st. 4. ovoga čl. Ministar nadležan za rad pravilnikom propisuje sadržaj i način vođenja evidencije iz st. 1 tog čl.

Sud navodi da je odredbom čl. 216 ZR-a propisano da se radniku koji je sudjelovao u štrajku, plaća i dodaci na plaću mogu umanjiti razmjerno vremenu sudjelovanja u štrajku. Iako odredbe Zakona o radu ne daju definiciju štrajka, sud navodi da štrajk predstavlja obustavu izvršavanja cjelokupnog rada, odnosno zajedničko napuštanje posla od strane radnika da bi se time poslodavac natjerao da prihvati njihove uvjete, primjerice u svezi povećanja plaće, smanjenja broja radnih sati, poboljšanja uvjeta rada i dr. Sud još navodi da je odredbom čl. 214 ZR-a uređeno pitanje pravila o poslovima koji se ne smiju prekidati (nužni poslovi), a u postupku nije bilo sporno da se u konkretnom slučaju vezano za predmetni sporni štrajk, nije radilo o takovoj vrsti poslova.

Sud je tijekom dokaznog postupka izvršio uvid u Ugovor o radu sklopljen između tužitelja i tuženika dana 31.01.2010.g. (listovi 31-32 sudskog spisa) te je uvidom u čl. 2 istog utvrđeno da će radnik obavljati poslove u znanstveno-nastavnom zvanju docenta, na Odjelu za filozofiju i Odjelu za komunikologiju poslodavca. Prema čl. 3 ovog Ugovora radnik će poslove iz čl. 2 tog Ugovora obavljati u sjedištu poslodavca, dok je u čl. 5 ugovoreno da će radnik raditi u punom radnom vremenu u trajanju od 40 sati tjedno.

Sud je tijekom dokaznog postupka izvršio uvid i u izvadak iz tuženikovog Pravilnika o radu (list 30 sudskog spisa) te je utvrdio da je u čl. 21 uređeno pitanje pojma radnog vremena. Istim čl. u st. 1 određeno je da je radno vrijeme vremensko razdoblje u kojem je radnik obavezan obavljati poslove, odnosno u kojem je spreman (raspoloživ) obavljati poslove prema uputama Voditelja ili druge ovlaštene osobe HS-a, na mjestu gdje se njegovi poslovi obavljaju ili drugom mjestu koje odredi Voditelj. U st. 2 ovoga čl. određeno je da se radnim vremenom ne smatra vrijeme u kojem je radnik pripravan odazvati se pozivu za obavljanje poslova, ako se ukaže takva potreba, pri čemu se radnik ne nalazi na mjestu gdje se njegovi poslovi obavljaju niti na drugom mjestu koje je odredio Voditelj. Istim čl. u st. 3 određeno je da se vrijeme koje radnik provede obavljajući poslove po pozivu, smatra radnim vremenom, neovisno o tome obavlja li ih u mjestu koje je odredio poslodavac ili na mjestu koje je odredio radnik. Ovim čl. u st. 4 određeno je da se nastavnicima i suradnicima u radno vrijeme ubraja vrijeme održavanja predavanja, seminara, vježbi, konzultacija, priprema za nastavu, ispita, ocjenjivanja seminarskih radova, mentorstva, ocjenjivanja i obrane diplomskih radova studenata te vrijeme stručnog i znanstvenog osposobljavanja i usavršavanja za potrebe nastavnog i znanstvenog rada, znanstveni rad, sudjelovanje u radu tijela HS-a i Sveučilišta te povjerenstava koja oni imenuju.

Sud dalje navodi da je odredbom čl. 2 st. 3 toč. 3 Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (NN 123/03, 198/03, 105/04, 174/04, 2/07, 46/07, 45/09, 63/11, 94/13, 139/13, 101/14 i 60/15) propisano da se visoko obrazovanje, između ostalog, temelji i na nedjeljivosti sveučilišnoga nastavnog rada i znanstvenog istraživanja.

Sud se u ovoj pravnoj stvari poziva i na relevantne odredbe Pravilnika o sadržaju i načinu vođenja evidencije o radnicima (NN 32/15 i NN 97/15), koji je donijet u skladu s prije citiranom odredbom čl. 5. st. 4 ZR-a. U ovome Pravilniku u čl. 8 uređeno je pitanje podataka o radnom vremenu, pa je u istome čl. u st. 1. al. 9 određeno da evidencija o radnom vremenu između

ostaloga sadrži i podatke za vrijeme provedeno u štrajku. Isti čl. 8. u st. 6. propisuje da su na sveučilištima, veleučilištima i znanstvenim institutima, za zaposlene nastavnike, suradnike, znanstvenike i umjetnike te u ustanovama predškolskog obrazovanja za zaposlene odgajatelje djece, odnosno zaposlene koji sudjeluju u neposrednom odgojno obrazovnom radu, podaci o radnom vremenu prilagođeni naravi njihovog rada, na način da se posebno evidentiraju samo normirani oblici rada.

Sud je tijekom dokaznog postupka izvršio uvid i u Tjedni plan nastave za ljetni semestar akademske godine 2016./2017. (koji prileži sudskom spisu na listu 4) te je utvrdio da je tužitelj imao tjednu obvezu održati 1 sat predavanja i 1 sat seminara iz predmeta Društveno ponašanje i komunikacija, 1 sat predavanja i 2 sata vježbi iz predmeta Akademska pismenost te 1 sat predavanja i 1 sat seminara iz predmeta Explaining Social Behavior, tj. ukupno 7 sati nastave, pri čemu među strankama nije bilo sporno da se ova nastavna obveza tužitelja odnosila i na razdoblje od 03.04. do 07.04.2017.g.

Nadalje, sud je tijekom predmetnog postupka izvršio uvid i u Najavu štrajka Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja od 24.03.2017.g. (list 7 sudskog spisa) u kojoj se navedeni Sindikat poziva na odredbu čl. 205 st. 1 ZR-a i najavljuje štrajk sa svrhom zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih interesa svojih članova zaposlenih na Sveučilištu u Zagrebu Hrvatski studiji. Navodi se da će štrajk započeti prvog dana nakon okončanja postupka mirenja, ako taj postupak bude završen neuspješno, s početkom radnog vremena u prvoj smjeni na Sveučilištu u Zagrebu Hrvatski studiji. Također je navedeno da će u vrijeme štrajka zaposlenici u štrajku obustaviti izvršavanje cjelokupnog rada i svih radnih obveza vezanih za izvođenje nastave i rad sa studentima i da to znači da zaposlenici neće držati predavanja, vježbe, seminare, konzultacije, kao ni bilo koje druge oblike nastave. Navodi se i da nenastavno osoblje također neće izvršavati svoje obveze povezane s nastavom i studentima. Međutim, navedeno je i da zaposlenici u štrajku mogu obavljati poslove i izvršavati svoje obveze iz radnog odnosa vezane za znanstveni rad, a od pomoćnih i pratećih poslova mogu obavljati jedino poslove vezane za obračun i isplatu plaće.

Sud je nadalje izvršio uvid i u e-mail glavnog tajnika Hrvatskih studija Tomislava Vodička od 04.04.2017.g. (list 43 sudskog spisa) upućen više primatelja, pa i tužitelju, pri čemu iz istog proizlazi da se primatelji tog maila mole do 14 sati tog istog dana 04.04.2017.g., pisanim putem povratno na taj e-mail očitovati ako izvršavaju obveze definirane ugovorom o radu i ako nisu u štrajku. Pri tome se pošiljatelj maila poziva na odredbu čl. 5 st. 1 ZR-a i odredbu čl. 8 st. 1 al. 9 Pravilnika o sadržaju i načinu vođenja evidencije o radnicima (NN 32/15 i 97/15).

Sud je uvidom u spisu priležuću presudu Županijskog suda u Zagrebu br. P-14/17-11 od 10.04.2017.g. utvrdio da je toč. I izreke iste utvrđeno da je nezakonito organiziranje i poduzimanje štrajka koji je Nezavisni sindikat znanosti i visokog obrazovanja najavio Sveučilištu u Zagrebu Hrvatski studiji te je zabranjeno Nezavisnom sindikatu znanosti i visokog obrazovanja organiziranje i poduzimanje štrajka koji je dana 24.03.2017.g. najavio Sveučilištu u Zagrebu Hrvatski studiji.

Ista presuda stekla je pravomoćnost donošenjem presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. GŽ 8/17-2 od 27.04.2017.g., kojom je odbijena žalba Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja kao neosnovana te je potvrđena prije citirana I^o presuda Županijskog suda u Zagrebu u toč. I izreke.

Nadalje, uvidom u Obavijest o privremenom prekidu štrajka Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja od 10.04.2017.g. (list 16 sudskog spisa), sud je utvrdio da isti

Sindikat obavještava tuženika (kao i rektora Borasa te sindikalnog povjerenika Janovića) da su dana 10.04.2017.g. zaprimili nepravomoćnu presudu Županijskog suda u Zagrebu br. P-14/17 te se poziva zaposlenike Hrvatskih studija u štrajku na privremeni prekid štrajka, i to do donošenja pravomoćne odluke u tom predmetu od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

Uvidom u Odluku tuženika od 26.04.2017.g. (list 44 sudskog spisa) sud je utvrdio da je istom došlo do razmjernog umanjenja plaća za razdoblje sudjelovanja u štrajku za one zaposlenike Hrvatskih studija za koje je utvrđeno da su sudjelovali u štrajku Nezavisnog sindikata znanosti i visokog obrazovanja sukladno Najavi od 24.03.2017.g. i da će se istima umanjiti plaća za obračunsko razdoblje za mjesec travanj 2017.g., i to razmjerno vremenu sudjelovanja u štrajku (toč. I izreke). U obrazloženju ove Odluke navedeno je da je štrajk na Hrvatskim studijima započeo dana 03.04.2017.g. i da je za vrijeme trajanja toga štrajka vođena evidencija izvršenja radnih obveza zaposlenika Hrvatskih studija propisanih ugovorom o radu, odnosno navedeno je da je evidencijom utvrđeno koji zaposlenici Hrvatskih studija su sudjelovali u štrajku i u kojem vremenu nisu izvršavali svoje radne obveze i da će se istima umanjiti plaća razmjerno vremenu sudjelovanja u štrajku.

Nadalje, uvidom u Obavijest tuženika od 04.05.2017.g. (koja prileži sudskom spisu na listu 45), utvrđeno je da se sindikalnom povjereniku, tj. tužitelju iz ove pravne stvari, sukladno čl. 76 st. 2 TKU-a za službenike i namještenike u javnim službama prosljeđuje Odluka Sveučilišta (Hrvatski studiji) o razmjernom umanjenju plaća za razdoblje sudjelovanja u štrajku, tj. prije citirana Odluka od 26.04.2017.g. U istoj obavijesti navedeno je da će se citirana Odluka od 26.04.2017.g. sukladno čl. 216 ZR-a primijeniti na sve zaposlenike Sveučilišnog odjela Hrvatski studiji za koje je utvrđeno da su u razdoblju od 03.04. do 10.04.2017.g. bili u štrajku.

Nadalje, sud je tijekom predmetnog postupka izvršio uvid i u Obavijest, tj. dopis Inspektorata rada Ministarstva rada i mirovinskog sustava od 04.05.2017.g. (list 46-47 sudskog spisa) koji je naslovljen na tuženika. U istome je kao posljednji odlomak navedeno da se ne osporavaju činjenice da je poslodavac Nezavisni sindikat znanosti i visokog obrazovanja imao propuste u organizaciji i komunikaciji sa svojim članovima koji su sudjelovali u štrajku, ali da utvrđivanje tih pitanja nije u nadležnosti Inspektorata rada i ne osporava se činjenica da navedeni poslodavac nije Sveučilište u Zagrebu Hrvatski studiji obavijestio o tome koji će njegovi zaposlenici sudjelovati u štrajku, koje pitanje odredbama ZR-a nije propisano kao povreda ni kao obveza, a obzirom da je odredbama čl. 5 ZR-a propisano da je poslodavac dužan voditi evidenciju o radnicima koji su kod njega zaposleni. Ista evidencija mora sadržavati i podatke o radnom vremenu (uključujući i podatke o vremenu provedenom u štrajku), sukladno odredbama Pravilnika o sadržaju i načinu vođenja evidencije o radnicima (NN 32/15 i 97/15), pa je Sveučilište u Zagrebu Hrvatski studiji moglo postupiti sukladno odredbi čl. 216 ZR-a i radnicima koji su sudjelovali u štrajku umanjiti plaću i dodatke na plaću, razmjerno vremenu sudjelovanja u štrajku.

Osim navedenog, sud je tijekom dokaznog postupka izvršio uvid i u evidenciju o radnom vremenu tužitelja za travanj 2017.g. (listovi 76-77 sudskog spisa) te je utvrdio da je tužitelju u razdoblju od ponedjeljka 03.04.2017.g. zaključno s petkom 07.04.2017.g. evidentirano da je bio u štrajku po 8 sati svakoga dana, što čini ukupno 40 sati. Tih 40 sati evidentirano je kao nenazočnost u tijeku dnevnog rasporeda radnog vremena, po danima, u kojima radnik, tj. tužitelj ne obavlja ugovorene poslove.

Slijedom sadržaja izvedenih dokaza, ovaj sud je zaključio da je tuženik postupio zakonito kada je primijenio odredbu čl. 216 ZR-a i kada je tužitelju umanjio plaću za mjesec travanj

2017.g., razmjerno vremenu njegovog sudjelovanja u štrajku koji je trajao u razdoblju od 03.04.2017.g. do 07.04.2017.g., tj. 5 radnih dana u kontinuitetu, i to ukupno 40 sati uzevši u obzir da se radi o 8 sati dnevno kroz 5 radnih dana. Stoga je sud nakon savjesne i brižljive ocjene svih izvedenih dokaza, i to svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u njihovoj sveukupnosti, utvrdio i ocijenio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan u cijelosti, a što obrazlaže na sljedeći način.

Uzevši u obzir relevantne odredbe mjerodavnog prava, u prvom redu ZR-a, ovaj sud navodi da niti odredbe tog Zakona, a niti nekog drugog propisa ili akta ne predviđaju mogućnost djelomičnog – parcijalnog štrajka, pa niti na poslovima radnog mjesta vrste kao što je tužiteljevo. Pri tome sud ističe da se tužitelj u predmetnom postupku ne poziva niti na jednu konkretnu odredbu bilo kojeg zakona, pravilnika ili drugog internog akta ili KU-a i sl. koje bi radniku dopuštale, tj. omogućavale da istovremeno i bude i ne bude u štrajku. Naime, ovaj sud smatra da radnik ne može istovremeno unutar određenog vremenskog razdoblja tijekom radnog vremena biti u štrajku i raditi, odnosno radnik ne može istovremeno ne biti u štrajku i ne raditi.

U odnosu na iskaze tužitelja i zakonskog zastupnika tuženika, sud ističe da je iskazom zakonskog zastupnika tuženika u bitnom utvrđeno da za konkretni štrajk ni na koji način nije bilo rečeno da bi bio samo djelomičan i da se tužitelj vezano za e-mail od 04.04.2017.g. nije očitovao da bi on možda bio djelomično u štrajku, odnosno njegovim iskazom utvrđeno je da se plaća radnika obračunava prema održanoj normi satnici nastavnika u radu sa studentima sukladno odredbama KU-a. Njegovim iskazom utvrđeno je i da radnici, tj. nastavnici tuženika ne obavještavaju poslodavca da li su se i kakvim znanstvenim angažmanom bavili na mjesečnoj bazi, ali da bi to bili obvezni u slučaju kada bi se plaća obračunavala i za sudjelovanje u znanstvenom radu. Iz njegovog iskaza proizlazi i da je Inspekcija rada utvrdila da je tuženik kao poslodavac zakonito umanjio plaću sudionicima štrajka. U odnosu na spornu situaciju, njegovim iskazom utvrđeno da poslodavac nije utvrđivao da li je tužitelj za vrijeme štrajka obavljao svoj znanstveni rad, jer to nije bilo potrebno, pa je evidentirana obustava rada za tužitelja. Iskazom zakonskog zastupnika tuženika utvrđeno je i da tužitelj poslodavcu nije dao podatak o radnicima koji su u štrajku i da nije odgovorio na mail je li on u štrajku ili nije. Vezano za samostalnost u određivanju radnog vremena i mjesta rada, iskazom zakonskog zastupnika tuženika utvrđeno je da tužitelj radeći na znanstveno-nastavnom radnom mjestu ima takvu samostalnost te da tužitelj nema obvezu biti fizički prisutan u prostorijama svog radnog mjesta od 8 do 16 sati.

U odnosu na odlučne okolnosti za predmet ovoga spora, iskazom tužitelja utvrđeno je da je on nesporno zaprimio mail poslodavca od 04.04.2017.g. i da poslodavcu nije upućivao povratni mail. Njegovim iskazom utvrđeno je da njemu nikada nije bila propisana sama fizička prisutnost na radu u odnosu na radno vrijeme na adresi sjedišta poslodavca na Borongajskoj cesti 83d. Tužiteljevim iskazom utvrđeno je i da je on upoznat s Pravilnikom o sadržaju i načinu vođenja evidencije o radnicima na Sveučilištu i da se sukladno istom podaci o radnom vremenu zaposlenika na znanstveno-nastavnim radnim mjestima (kao što je to nesporno njegovo radno mjesto docenta), vode na način da se evidentiraju samo normirani oblici rada, odnosno samo nastavni rad. Tužiteljevim iskazom utvrđeno je i da mu je poznato da je održana nastava jedini i isključivi temelj za obračun i isplatu plaće. Osim toga, tužiteljevim iskazom utvrđeno je i da je njegov angažman u predmetnom štrajku bio prosječno dva sata dnevno, odnosno njegovim iskazom utvrđeno je da je njegov nenastavni angažman u tjednu štrajka trajao prosječno 4-5 sati dnevno. Iz tužiteljevog iskaza proizlazi da je on u tjednu štrajka radio na znanstvenom projektu "Sloboda volje, determinizam i moralna sreća" i da se u tom tjednu štrajka njegov nenastavni rad odnosio i na administrativne obveze na Odsjeku za filozofiju, kao i pripremu za konferenciju naziva akronim ZAJEC.

Obzirom na prednje navedeno, vezano za odlučne dijelove iskaza tužitelja i zakonskog zastupnika tuženika, proizlazi sljedeće. Njih obojica suglasno su iskazivali da tužitelj ima obvezu i rada u nastavi i znanstvenog rada u okviru poslova svog radnog mjesta u znanstveno-nastavnom zvanju docenta, kao i da tužitelj nema obvezu fizičke prisutnosti u radnim prostorijama poslodavca od 8 sati dnevno. Pri tome tužitelj smatra da njemu pripada pravo na razliku plaće u travnju 2017.g., jer je tijekom tjedna štrajka obavljao znanstveni rad od ukupno 33 sata, dok nije obavljao samo rad u nastavi, tj. rad sa studentima od ukupno 7 sati. S druge strane, zakonski zastupnik tuženika smatra da tužitelju ne pripada utužena razlika plaće, jer se nakon primitka maila poslodavca od 04.04.2017.g. nije očitovao na isti, odnosno jer se nije očitovao da obavlja svoje obveze iz ugovora o radu i nije poslodavca obavijestio da obavlja bilo kakav znanstveni rad. Slijedom toga je poslodavac i evidentirao obustavu rada od strane tužitelja i tužitelju je nesporno umanjio plaću za 40 sati sudjelovanja u štrajku.

Sud smatra da je odlučan trenutak za ocjenu da li je tužbeni zahtjev osnovan ili nije, onaj trenutak kada je tužitelj nesporno zaprimio mail od 04.04.2017.g. i nije se uopće ni na koji način očitovao poslodavcu na isti, odnosno nije se očitovao da će on u tjednu štrajka ipak djelomično raditi i da će obavljati znanstveni rad kao dio svojih radnih obveza. Stoga prema mišljenju ovoga suda taj propust tužitelja ne može ići na štetu tuženika, odnosno tužitelj u ovom parničnom postupku, nakon što je primio umanjenu plaću, ne može s uspjehom isticati da je on u pretežitom dijelu od sporna 33 sata, od ukupno 40 sati, izvršavao svoje obveze iz postojećeg radnog odnosa time što je obavljao znanstveni rad. Pri tome sud smatra da se radi o zakašnjoj reakciji tužitelja kada podnošenjem predmetne tužbe pokušava ostvariti dosuđenje spornog iznosa njemu uskraćene razlike plaće koja je predmet ovoga postupka. Prema mišljenju ovoga suda, druga odlučna činjenica za ocjenu neosnovanosti tužbenog zahtjeva je spomenuta nesporna okolnost da je štrajk u kojem je nesporno sudjelovao i tužitelj u trajanju od 03. - 07.04.2017.g., prije citiranim pravomoćnim sudskim odlukama proglašen nezakonitim.

U odnosu na okolnosti na koje se poziva tužitelj u predmetnom postupku, a to su: da nastavni rad nije jedini temelj za obračun plaće; da su nastavnici u znanstveno-nastavnim zvanjima ugovorom o radu i Pravilnikom o radu tuženika obvezani obavljati znanstveni rad; da nastavnici nisu u obvezi prijavljivati poslodavcu da obavljaju znanstveni rad; da se ugovori o radu sklapaju sa zaposlenicima u znanstveno-nastavnim zvanjima na puno tjedno radno vrijeme od 40 sati te da se plaća isplaćuje po osnovi 40-satnog radnog tjedna, neovisno o stvarnom nastavnom i znanstvenom opterećenju u konkretnom tjednu, sud smatra sljedeće. Sve ovo što je naveo tužitelj nije sporno da je tome tako (osim prvog navoda da nastavni rad nije jedini temelj za obračun plaće, jer je taj tužiteljev navod u suprotnosti s odredbom čl. 19 st. 2. KU-a za znanost i visoko obrazovanje iz NN 142/10), ali u redovnim okolnostima, kada radnici obavljaju ugovorene poslove i kada izvršavaju svoje ugovorne obveze temeljem citirane odredbe čl. 7 st. 1 ZR-a. Međutim, ovo prednje navedeno vezano uz obračun i isplatu plaće na što se poziva tužitelj nije od utjecaja i ne primjenjuje se u situaciji u kojoj je radnik u štrajku, jer tada radnik koji ne radi, odnosno ne obavlja rad, nema pravo na plaću. S druge strane, u situaciji ako radnik tijekom štrajka ipak radi, tj. obavlja rad, onda ga je dužan i precizno dokazati, tj. koje poslove je točno radio te koliko dugo i kada ih je radio te u konkretnom slučaju da li je o tim obavljenim poslovima pravovremeno (prije zaključenja obračuna plaće za aktualni mjesec) obavijestio poslodavca. Stoga iako je među strankama nesporno da ne postoji obveza radnika tuženika u suradničkim i znanstveno-nastavnim zvanjima da prijavljuju svoj znanstveni rad tuženiku i da takva praksa kod tuženika nije nikada postojala, sud smatra da se tu misli na redovne okolnosti kada radnik radi i kada nije u štrajku. Stoga ako je radnik u štrajku i ipak obavlja znanstveni rad za koji traži da mu se plati, onda je, a kao što je već ranije rečeno, dužan točno dokazati što je, kada i koliko znanstveno radio, a posljedica nedokazivanja navedenog je gubitak prava na plaću.

U odnosu na znanstveni rad, sud smatra da isti nije moguće dnevno normirati na način koliko sati takvog rada treba odraditi svaki dan, pa je stoga sudu logičan i prihvatljiv dio iskaza zakonskog zastupnika tuženika Maria Grčevića da je nastava isključivi temelj za obračun plaće tužitelja. Isto proizlazi i iz relevantnih odredbi KU-a za znanost i visoko obrazovanje iz NN 142/10, kojim je u odredbi čl. 19 određeno da je održana nastava jedini i isključivi temelj za obračun i isplatu plaće. Pri tome je u čl. 19 st. 1 al. 1 tog KU-a određeno koji su to poslovi zaposlenika u znanstveno-nastavnom zvanju u okviru 40-satnog radnog vremena, a to su preddiplomska, diplomatska i postdiplomska nastava – predavanja, vježbe i seminari. Istim čl. u st. 2 ugovoreno je da se poslovi iz al. 1 st. 1 tog čl. (preddiplomska, diplomatska i postdiplomska nastava - predavanja, vježbe i seminari) normiraju i čine temelj za obračun osnovne plaće.

U odnosu na citirani KU iz NN 142/10 koji je zaključen 22.10.2010.g., sud navodi da je isti sukladno čl. 4 st. 1 zaključen na četiri godine, tj. radi se o KU zaključenom na određeno vrijeme. U citiranom čl. u preostalim stavcima uređeno je pitanje mogućnosti produženja toga ugovora, kao i mogućnost otkaza tog KU-a. Tužitelj je tijekom predmetnog postupka prigovarao da se radi o odredbama KU-a koji nije bio na pravnoj snazi u spornom razdoblju, no međutim sud je u predmetnom postupku utvrdio da tome nije bilo tako. Pri tome je iskazom zakonskog zastupnika tuženika Maria Grčevića utvrđeno da se taj KU primjenjuje jer nije donijet novi normativni akt, a primjenu tog KU-a potvrđuje i tužitelj, u dijelu u kojem iskazuje da mu je poznato da je održana nastava jedini i isključivi temelj za obračun i isplatu plaće. Nadalje, u predmetnom postupku utvrđeno je da je presudom Općinskog radnog suda u Zagrebu broj Pr-8589/14-47 od 29.01.2018.g. utvrđeno da je Odluka Vlade Republike Hrvatske o otkazivanju KU-a od 22.10.2010.g. iz NN 142/2010 nezakonita i nedopuštena i da ne proizvodi nikakve pravne učinke (toč. I. izreke). Prema toč. II. izreke citirane presude utvrđeno je da je KU za znanost i visoko obrazovanje iz NN 142/2010 bio na snazi do 22.10.2014.g. Iz prije navedenog proizlazi da je u sporno vrijeme štrajka u 2017.g. očito bio u tijeku sudski spor oko zakonitosti i dopuštenosti otkaza KU-a iz NN 142/10, a tužitelj u predmetnom postupku niti tvrdi niti se poziva na okolnost da bi neki drugi KU bio na pravnoj snazi u sporno vrijeme trajanja štrajka u travnju 2017.g.

Međutim, sud u ovoj pravnoj stvari smatra da se imaju primijeniti prijelazne i završne odredbe iz citiranog KU-a iz NN 142/10, prema kojima su u čl. 90 st. 1 ugovorne strane suglasne da nakon stupanja na snagu tog Ugovora nastavljaju pregovore o povećanju naknade za znanstveni stupanj doktorata znanosti (čl. 14), o normiranju rada u znanosti i visokom obrazovanju (od čl. 18 do zaključno s čl. 36) te o još nekoj materiji koja nije relevantna za predmetni postupak. Prema čl. 90. st. 2 citiranog KU-a ugovoreno je da će pregovore iz st. 1 tog čl. ugovorne strane okončati u roku od šest mjeseci od dana stupanja na snagu tog KU-a (Ugovora), sklapanjem Dodatka istome. Osim toga, u čl. 90 st. 3 KU-a iz NN 142/10 ugovoreno je i da ako i nakon proteka roka iz st. 2 tog čl. Dodatak Ugovoru o normiranju rada u znanosti i visokom obrazovanju ne bude sklopljen, da će se važeće odredbe Glave 2., odnosno odredbe od čl. 18 do zaključno s čl. 36 tog Ugovora primjenjivati i nadalje sve do sklapanja predmetnog Dodatka Ugovoru. Iz prije navedenog ovaj sud zaključuje da se u spornom razdoblju i u 2017.g. imaju primjenjivati odredbe prije citiranog čl. 19 KU-a prema kojem poslovi nastave čine temelj za obračun osnovne plaće, jer je citirani čl. 19 KU-a nesporno obuhvaćen u prije citiranim odredbama od čl. 18 do zaključno 36 KU-a. Budući stranke KU-a očito nisu sklopile Dodatak KU kao što je to ugovoreno u čl. 90 st. 2 KU-a, stoga se prema mišljenju ovoga suda radi o produženoj primjeni odredbe čl. 19 KU-a i u spornom razdoblju. Stoga sud zaključuje da se tuženik u predmetnom postupku osnovano poziva na potrebu primjene odredbe čl. 19 KU-a.

U svezi dijela iskaza tužitelja koliko je on dnevno prosječno bio u štrajku, a koliko je dnevno prosječno radio u znanstvenom radu u tjednu štrajka od 03.04. do 07.04.2017.g., sud isti

ne prihvaća, jer sve kada bi to i bilo točno, tužitelj nije pravovremeno, u aktualnom trenutku po zaprimanju maila od 04.04.2017.g., obavijestio poslodavca da je on u "djelomičnom štrajku" i da obavlja dio obveza preuzetih ugovorom o radu u svezi svog znanstvenog rada. Obzirom na dokaze izvedene u ovoj pravnoj stvari, sud smatra da se može prihvatiti stajalište tuženika iznijeto u podnesku od 30.05.2018.g. da su tužitelj i ostali članovi Sindikata, kao i sam Sindikat, prije i tijekom štrajka komunicirali da su u potpunom štrajku i da uopće ne rade niti obavljaju radne zadatke. Međutim, nakon sudskog utvrđenja štrajka nezakonitim i nakon umanjenja plaće, promijenili su priču na način da u sudskim postupcima tvrde da su ipak radili, odnosno da ispada da su za vrijeme štrajka čak gotovo čitavo vrijeme radili, a kao što to konkretno tvrdi i tužitelj. Stoga se postavlja osnovano i logično pitanje o kakovoj se tu vrsti štrajka uopće radi, odnosno je li to uopće štrajk, ukoliko radnik kroz otprilike $\frac{3}{4}$ radnog vremena radi, a tvrdi da je u štrajku.

U odnosu na dokumentaciju koju je tužitelj dostavio u sudski spis uz podnesak od 04.09.2017.g. i kojom pokušava dokazati svoj znanstveni rad u tijeku štrajka, sud smatra da iz te dokumentacije baš nigdje nije vidljivo što je to točno i koliko dugo tužitelj znanstveno radio baš u odnosu na sporne dane trajanja štrajka od 03.-07.04.2017.g. Sud osim toga ističe da tužitelj u činjeničnim navodima tužbe baš nigdje ne spominje i ne precizira svoj znanstveni rad koji je navodno obavljao u tjednu štrajka, a sud smatra da se tužitelj u predmetnom postupku ne može retroaktivno pozivati na obavljani znanstveni rad, odnosno da takvo pozivanje tužitelja nije od utjecaja na utvrđeno činjenično stanje od strane ovoga suda, prema kojem je tužbeni zahtjev tužitelja iz prije navedenih razloga utvrđen neosnovanim. Stoga je tuženik temeljem utvrđenih činjenica u trenutku obračuna plaće za travanj 2017.g. tužitelju pravilno obračunao plaću, na način da je istu umanjio razmjerno vremenu koje je tužitelj proveo u štrajku, od 40 sati za taj mjesec.

U odnosu na prigovor tužitelja da tuženik nije pravilno vodio evidenciju njegovog rada u tjednu od 03. – 07.04.2017.g., ovaj sud smatra da evidencija tužiteljevog rada nije vođena na nepravilan način, jer okolnost što je tužitelj radio preostalo radno vrijeme (osim predviđenih sedam sati nastave) uopće nije relevantna za pitanje obračuna i isplate njegove plaće općenito, a ne samo u tjednu štrajka. Ovo stoga što je odlučna okolnost za primanje ugovorene plaće (bez umanjenja) ta da on faktično treba odraditi samo nastavni rad. Isto tako, ovaj sud smatra da tužitelj u tužbi pogrešno citira odredbu čl. 8 st. 6 citiranog Pravilnika o sadržaju i načinu vođenja evidencije o radnicima, kada navodi da se posebno evidentiraju samo normirani oblici rada koji su na visokim učilištima vezani uz nastavni rad, a iz razloga što se riječi "vezani uz nastavni rad" uopće ne spominju u citiranom čl. 8 st. 6 citiranog Pravilnika. Kao što je već rečeno, u tom čl. 8 st. 6 citiranog Pravilnika samo stoji da se posebno evidentiraju samo normirani oblici rada. Sud smatra da u konkretnom slučaju normirani oblik rada, a kao što to osnovano tvrdi tuženik, predstavlja ugovor o radu sklopljen između tužitelja i tuženika, tj. odredba čl. 5 Ugovora o radu od 31.01.2010.g., u kojem je ugovoren tužiteljev rad u punom radnom vremenu od 40 sati tjedno. Osim toga, ovaj sud smatra da ta evidencija o radnom vremenu tužitelja koja bi sadržavala samo sate nastave, ne bi mogla biti zakonit temelj za obračun plaće tužitelja, jer bi se tada plaća tužitelju isplaćivala samo za nastavni rad. U tom slučaju bi tužitelj bio oštećen u ostalim tjednima i mjesecima (kada nije u štrajku), ukoliko bi mu poslodavac isplaćivao plaću samo za evidentiranih i odrađenih sedam sati nastave tjedno, pri čemu tužitelj niti tvrdi niti dokazuje da je to u preostalom razdoblju njegovog rada kod tuženika bilo tako.

Sud prednje navedenom još dodaje da ne postoji nikakva obveza, jer nije nigdje propisana, da poslodavac provjerava i utvrđuje da li neki radnik, koji je prethodno obavijestio poslodavca da je u štrajku, ipak možda obavlja neki posao, a posebice takva obveza ne postoji za poslodavca, tj. konkretno tuženika, koji je od radnika prethodno zatražio očitovanje da li izvršava obveze definirane ugovorom o radu, a taj se radnik, tj. konkretno tužitelj, na to oglašio.

Zbog navedenog, jer se tužitelj nesporno nije očitovao na poslodavčev e-mail i sukladno istom poslodavca nije izvijestio da li izvršava svoje obveze preuzete ugovorom o radu, pa ako izvršava koje obveze izvršava, tužitelj ne može naknadno podnošenjem predmetne tužbe i primitkom umanjene plaće zbog sudjelovanja u štrajku, s uspjehom isticati da je on izvršavao svoje obveze iz radnog odnosa vezane samo uz znanstveni rad i tražiti od poslodavca razliku plaće. Pri tome sud ponavlja ranije iznijeti navod koji je odlučan za ovu pravnu stvar, a to je da rad tužitelja proveden u obavljanju znanstvenog rada nije moguće utvrditi i da znanstveni rad nije moguće niti normirati u smislu odrađenih sati rada po pojedinom danu. Stoga je potpuno logičan i iskaz zakonskog zastupnika tuženika da poslodavac evidentira samo rad u nastavi i da se znanstveni rad niti ne evidentira niti kontrolira, a sve iz razloga što se plaća sukladno citiranom KU obračunava samo prema održanoj norma satnici nastavnika u radu sa studentima, tj. plaća se ne obračunava za sudjelovanje u znanstvenom radu.

Zbog navedenog ne postoji obveza tužitelja da u spornom tjednu štrajka dokazuje da je on faktično odradio ukupno 40 sati nastavnog i znanstvenog rada da bi mu se isplatila puna plaća, bez umanjnja, jer tužitelj uopće (niti u jednom tjednu) ne treba dokazivati svoj znanstveni rad. Stoga sve i da je tužitelj dokazao obavljanje svog znanstvenog rada od sporna 33 sata u tjednu štrajka, isto ne bi rezultiralo osnovanošću njegovog tužbenog zahtjeva, jer bi tužbeni zahtjev bio osnovan samo u slučaju da je dokazao obavljanje nastavnog rada u tjednu štrajka od 7 sati, a što tužitelj niti tvrdi niti dokazuje. Čak štoviše, tužitelj još u tužbi izrijekom priznaje obustavu rada za tih sedam sati nastave. Obzirom na prije navedeno, sud kao i tuženik smatra i zaključuje da je tužitelj proveo u štrajku svo radno vrijeme od 8 sati dnevno tijekom jednog cijelog radnog tjedna, tj. ukupno 40 sati. Ovo stoga što nije dokazao da je poslodavca po zaprimanju maila od 04.04.2017.g. obavijestio da nije u štrajku, tj. jer poslodavca po zaprimanju navedenog maila nije obavijestio o tome da će izvršavati bilo koju svoju radnu obvezu definiranu ugovorom o radu, pa čak niti da će, što će, kada i koliko znanstveno raditi u tjednu štrajka, a i da ga je o tome i obavijestio, isto iz prije navedenih razloga nije relevantno.

Tužitelj je na sporne okolnosti obavljanja svog znanstvenog rada u tjednu štrajka od 03.04. do 07.04.2017.g. u podnesku od 04.09.2017.g. predložio saslušanje svjedoka Tomislava Bracanovića, Davora Pećnjaka i Ane Butković, pri čemu je sud na ročištu na kojem je zaključen prethodni postupak prihvatio te dokazne prijedloge tužitelja. Međutim, na ročištu održanom dana 02.07.2018.g. sud je odbio tužitelja s prijedlogom za saslušanjem tih troje imenovanih svjedoka, jer je temeljem do tada izvedenih dokaza zaključio da je tužbeni zahtjev neosnovan i da nije potrebno saslušavati svjedoke Bracanović, Pećnjak i Butković. Naime, sud smatra da saslušanje ovih troje svjedoka nije potrebno radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja iz razloga što tužitelj u odlučnom trenutku, nakon zaprimanja e-maila tuženika od 04.04.2017.g., nije odgovorio poslodavcu da će u tjednu štrajka obavljati bilo kakav znanstveni rad. Zbog navedenog bi tužitelj u predmetnom postupku eventualno mogao dokazivati samo opseg svog znanstvenog rada, ali samo u slučaju da je prethodno, odgovarajući na e-mail poslodavca od 04.04.2017.g., poslodavcu dao očitovanje da on nije u štrajku, odnosno da će u tjednu štrajka ipak obavljati neki znanstveni rad. Kako tužitelj nesporno na taj e-mail uopće nije odgovorio, što je potvrdio i u svom stranačkom iskazu te je to izričito naveo i njegov punomoćnik u podnesku od 30.03.2018.g., stoga bi u ovome postupku bilo potpuno nepotrebno i neekonomično saslušavati predložene svjedoke. Obzirom na činjenicu odbijanja saslušanja svjedoka Bracanovića, Pećnjaka i Butković, ovaj sud smatra nepotrebnim obrazlagati prigovor tuženika da je na strani tužitelja nastupila prekluzija predlaganja tih dokaznih prijedloga koji nesporno nisu predloženi u tužbi, obzirom da se radi o sporu male vrijednosti, a sve uz primjenu odredbi čl. 461.a Zakona o parničnom postupku (NN 25/13 – u daljnjem tekstu: ZPP). Stoga za predmet ovoga spora nije odlučno do kojeg je zaključno trenutka tužitelj mogao predložiti saslušanje troje prije preciziranih svjedoka.

U odnosu na dokazni prijedlog tužitelja iz istog podneska od 04.09.2017.g. za provođenjem financijskog vještačenja na okolnost visine tužbenog zahtjeva, sud je na istom ročištu od 02.07.2018.g., iako je do zaključenja prethodnog postupka taj dokazni prijedlog bio prihvatio, tužitelja ipak odbio s prijedlogom za provođenje financijskog vještačenja. Sud pri tome navodi da tuženik nije samo paušalno prigovorio visini tužbenog zahtjeva, već je u podnesku od 06.11.2017.g. prigovorio i samom matematičkom izračunu visine tužbenog zahtjeva, odnosno tuženik je istaknuo da je nejasno temeljem koje jednadžbe je tužitelj došao do iznosa u tužbi, odnosno da je nejasno kako je tužitelj došao do izračuna da je vrijednost njegovog bruto sata u travnju 2017.g. iznosila 96,50 kn. Obzirom da je ocjenom izvedenih dokaza sud zaključio da je tužbeni zahtjev neosnovan iz prije iznijetih razloga, to je sud smatrao neekonomičnim provoditi financijsko vještačenje i dalje povećavati troškove predmetne parnice. Stoga je obzirom na neosnovanost tužbenog zahtjeva bilo nepotrebno utvrđivati visinu istog, pa je iz tog razloga tužitelj odbijen s dokaznim prijedlogom da se u postupku izvede financijsko vještačenje.

Slijedom svega prednje navedenog, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan u cijelosti te je sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i presudio je kao u toč. I izreke ove presude.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154 st. 1 ZPP-a, sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, prema vrijednosti predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedine parnične radnje. Trošak se sastoji od troškova zastupanja tuženika po punomoćniku, i to: sastav odgovora na tužbu 50 bodova /tbr. 8 toč. 1/, ročište 11.09.2017.g. 25 bodova /tbr. 9 toč. 2/, ročište 08.11.2017.g. 50 bodova /tbr. 9 toč. 1/, podnesci od 08.11.2017.g., 03.01.2018.g. i 13.02.2018.g. svaki po 12,50 bodova /tbr. 8 toč. 3/, ročište 02.03.2018.g. 50 bodova /tbr. 9 toč. 1/, podnesci od 20.03.2018.g., 12.04.2018.g. i 30.05.2018.g. svaki po 12,50 bodova /tbr. 8 toč. 3/, ročište 02.07.2018.g. 50 bodova /tbr. 9 toč. 1/ i ročište 29.03.2019.g. 50 bodova /tbr. 9 toč. 1/. Tuženiku je ukupno priznato 350 bodova, tj. iznos od 3.500,00 kn, a na isti je priznat trošak PDV-a od 25% u iznosu od 875,00 kn. Stoga je tuženiku ukupno priznat i određen trošak parničnog postupka u iznosu od 4.375,00 kn.

Tuženiku nisu priznati podnesci od 10.07.2018.g. i od 26.09.2018.g. jer isti nisu bili potrebni za vođenje predmetne parnice, a nije posebno priznat niti trošak ročišta za objavu presude, jer je na ročištu održanom danom 29.03.2019.g. ujedno objavljena presuda u ovoj pravnoj stvari.

Tužitelj je temeljem čl. 16 st. 1 toč. 3 Zakona o sudskim pristojbama oslobođen od plaćanja sudskih pristojbi u ovom predmetu, a kao posloprimac u radnom sporu.

Slijedom svega navedenog, sud je presudio kao u izreci ove odluke.

U Zagrebu, 29. ožujka 2019.

Sudac:
Melanija Centner, v.r.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 8 dana koja se podnosi ovom sudu u 4 istovjetna primjerka, a o kojoj odlučuje Županijski sud u Zagrebu /čl. 458 st. 1. ZPP-a u svezi s čl. 464 st. 2 ZPP-a i čl. 467 st. 3 ZPP-a/.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Presuda kojom se završava spor u postupku u sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354 st. 2. toč. 1, 2, 4, 5, 6, 8, 9, 10 i 11 ZPP-a zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi protiv ove presude ne mogu se iznositi nove činjenice i predlagati novi dokazi. /čl. 467 st.1. ZPP-a/.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Za točnost otpravka ovlaštenu službenik:

Tamara Filipec

Tamara Filipec